

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi T.K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi w sprawie o sygn. II AKo
122/24,

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 15 Października 2024 r. T.K. (dalej: „Skarżący”) wniósł skargę na
przewlekłość postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w
Łodzi pod sygn. akt I AKo 420/24.

W uzasadnieniu Skarżący zacytował szereg przepisów ustawy z dnia 17
czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w
postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez
prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U.
2023 poz. 1725), zwanej dalej: „u.s.p.p.”.

W oparciu o tak sformułowaną skargę Skarżący wniósł o:

1. zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) zł;

2. umorzenie kosztów sądowych w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.s.p.p. strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W ślad za art. 6 ust. 1 u.s.p.p. określono, że skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Ponadto, że powinna zawierać również: (1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy – art. 6 ust. 2 pkt. 1 u.s.p.p. oraz (2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie – art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. Elementy te, inaczej niż np. żądanie wydania sądowi rozpoznającemu sprawę zalecenia podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności, o którym mowa w art. 6 ust. 3 u.s.p.p., stanowią obligatoryjne składniki pisma jakim jest przedmiotowa skarga.

Obowiązek żądania stwierdzenia przewlekłości należy rozumieć jako żądanie umożliwiające podjęcie przez sąd właściwy do jej rozpoznania czynności procesowych, umożliwiających – przy zachowaniu zasady niezależności sądu i niezawisłości sędziego orzekającego w danej sprawie – ocenę czynności procesowych jakie zostały podjęte w ramach rozpoznania sprawy, w której złożono skargę. Z kolei obowiązek przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, należy rozumieć jako obowiązek szczegółowego wskazania, w czym skarżący upatruje nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. nakaz precyzyjnego przedstawienia konkretnych działań bądź zaniechań sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 marca 2022 r., I NSP 29/22, z 11 stycznia 2024 r., I NSP 236/23,

i z 28 lutego 2024 r., I NSP 23/24). Innymi słowy sąd rozpoznający skargę musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło – według strony wnoszącej skargę – do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p.p.

Przedmiotowa skarga nie czyni zadość ww. obowiązкови. Skarżący nie wniósł o stwierdzenie, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi, w sprawie o sygn. akt II AKo 122/24 doszło do przewlekłości postępowania. Co więcej w skardze Skarżący nie przedstawił żadnych argumentów pozwalających uznać, iż ww. sprawie doszło do przewlekłości postępowania. Okoliczności tej w żadnej mierze nie zastępuje przytoczenie treści przepisów u.s.p.p. Mając to na uwadze w oparciu o art. 9 ust. 1 u.s.p.p. skargę należało odrzucić bez wzywania do uzupełnienia braków formalnych.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.

r.g.

[ał]